

De oprichtster van het tamboer en trompetterkorps 1954- 1962

Afscheid van de leidster van het tamboer en trompetterkorps

'Mevrouw Dijkstra-Heeres, de echtgenote van de vroegere sportleraar van de Rudolphstichting, die onder meer in 1954 het tamboer en trompetterkorps heeft opgericht, gaat deze gemeenschap verlaten.' Zo begint het artikel in het Dagblad van Amersfoort van 3 april 1962. 'In het versierde gymnastieklokaal, waar zij met man en kinderen naar toe was gekomen, werd zij gehuldigd. Het was een prachtig afscheid. Er werden haar bloemen aangeboden door een van de jongste leden, Jenneke Mulder. Verder ontving ze een schilderij van haar dochtertje uit handen van Rien van Holland en een oorkonde die haar werd aangeboden door Roelof Pestman. Ook chauffeur A. Stoffelsen werd in de huldiging betrokken. Hij ontving een wandbord met de wapens van de plaatsen waar het tamboer- en trompetterkorps was opgetreden.'

HOE HET ALLEMAAL BEGONNEN IS...

De beginjaren van het tamboerkorps

Al jong, ik was 17 jaar, was ik zelf actief lid van het tamboerkorps van de padvinderij. Daar nam ik al snel af en toe de leiding over. Mijn passie voor een tamboerkorps heb ik er aan overgehouden. Nadat we verhuisd waren naar de Rudolphstichting kwam bij mij het idee op om ook met een tamboerkorps te beginnen. We zijn met een stuk of zes jongetjes met van die hele kleine trommeltjes begonnen. Voor de kinderen die moeilijk noten konden lezen heb ik het allemaal vertaald in letters en cijfers. Links, links en rechts, rechts en de dubbele wisselslag heb ik met kruisjes aangegeven. Zo, dat ze het allemaal konden begrijpen. Uiteindelijk deden er een dikke dertig kinderen mee aan het trommelen en kleppen. Overal gingen we met die kinderen naar toe. Dan zei ik: "Denk erom, als er eentje wegloopt, verpesten jullie het voor allemaal. Dat mag echt niet gebeuren." Reken maar dat er lieverdjes bij zaten. Maar het was fantastisch en we gingen naar concoursen met de enige auto die De Glind rijk was, de stichtingsbus, met als chauffeur de heer Stoffelsen. Die bracht ons overal naar toe. Van de groepsleiding ging er verder niemand mee hoor. De kinderen van de heer Faber, twee jongens en een meisje en de meisjes van directeur Mulder, Jenneke en Greetje zaten er ook op. Nadat mijn man ander werk ging doen, ben ik nog gewoon met het tamboerkorps doorgegaan. Het was heerlijk om te doen.

Bijzondere optredens

Wij zijn bijvoorbeeld bij de Wolmars geweest in Veenendaal. We waren gevraagd om daar op te treden. En in de markthallen in Barneveld. Daar deden mijn eigen kinderen ook aan mee. Dat was een grote hal, met zo'n akoestiek waar de muziek terug slaat en waar je gauw de fout in kunt gaan. Maar ik had de kinderen goed onder controle en het lukte; trots dat ze waren. We hebben concoursen gelopen waarbij we niet één fout maakten. Er was in Barneveld eens een feest ter ere van de nieuwe burgemeester en daar gingen we heen met een stuk of zes tractoren met allemaal versierde aanhangwagens eraan. We zijn van de stichting naar Barneveld gereden. We hadden wel 17 pachters van boerderijen die meehielpen om die wagens mooi te maken. En het hele korps zat op die wagens. In Barneveld hebben we daarna als korps meegelopen in de optocht.

Met het korps naar de sportweek

Mijn man gaf in die jaren les bij een heel grote christelijke gymnastiekvereniging uit Amsterdam 'Vlug en Vaardig'. Hij was hoofdleder. Met de kinderen van die vereniging deed hij altijd mee aan de sportweek in Zeist waar alle sportverenigingen meededen aan het defilé. Ze hadden geen tamboerkorps en tamboer-maître en mijn man vroeg of ik het wilde doen. En zo ben ik met ons korps daar naar toe gegaan.

Uniformen

We kregen al gauw uniformen, omdat we wilden dat de kinderen anoniem waren. Niet herkenbaar als korps van de Rudolphstichting, dat wilden we niet. Het was ook goed voor de kinderen dat ze uniformen droegen. Daardoor werd het nog meer een eenheid. Verschil tussen eigen kinderen en pleegkinderen was er niet. De kinderen van die gymnastiek waren net zo oud als onze kinderen en ze gingen zo fijn met elkaar om. Die kinderen vormden gewoon een leuke groep en het was heerlijk om met ze te werken.

De Pestmannetjes

In de tijd dat ik leidster was van het tamboerkorps, zaten er ook drie kinderen van één familie op het tamboerkorps. De kinderen Pestman waren dat. Beppie was de oudste en de jongetjes heetten Roelof en Jacob. Het waren zulke lieve jongetjes. Ze kwamen ook heel vaak mee eten. Later zijn ze weer terug gegaan naar huis, naar Friesland en daar zijn ze alle drie weer lid geworden van een tamboerkorps. Het was een groot korps. Ze hadden direct aanspraak en gingen meteen in de groep op. Dat vond ik zo leuk voor ze.

Pikkepoten

Er was nog zo'n jongetje dat vaak langs kwam. Op een avond zei ik: "Wil je soms mee eten?" Dat wilde hij wel ja. Na het eten moest hij naar huis en hij kreeg ineens haast, want als hij niet op tijd was, werd de juffrouw kwaad. Kort daarna merkte ik dat mijn fiets weg was en ik vroeg: "Waar is mijn fiets?" Daar kon niemand antwoord op geven. Maar ineens schoot me te binnen: wacht eens, hij is er vast op naar huis en dat was zo. Juffrouw Bolt belde mij op om te vragen waar hij bleef, maar hij was op mijn fiets naar Amersfoort gegaan. Hij had eerst heerlijk gegeten en zag mijn fiets staan. Achteraf bleek dat hij van iemand wat geld had gekregen en hij was naar huis gefietst. Pikkepoten noemden ze dat.

Sinterklaas inhalen

We haalden ook elk jaar Sinterklaas in met het tamboerkorps. Voorop reden twee herauten te paard. De ene was altijd vader Dijkstra en de ander was meneer Huizinga, een van de boeren. Sinterklaas zat op het paard. Ik weet nog dat ik zo'n angst voor het paard had dat ik altijd achterstevoren liep. We vertrokken vanaf de wasserij en liepen heel de stichting over naar de plaats waar het feest was. Soms in de school of ook weleens in de gymnastiekzaal. Ik ben ook wel eens Zwarte Piet geweest, samen met mevrouw Mulder.

Afscheid nemen doet pijn

Ik heb het acht jaar met zoveel vreugde gedaan en ik vond het vreselijk dat ik het los moest laten. Maar dat moest, want we gingen verhuizen naar Arnhem.